DOMSTOLENS DOM
AF 21. JUNI 1958

1. Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie, 2. Gußstahlwerk Carl Bönnhoff KG, 3. Gußstahlwerk Witten AG, 4. Ruhrstahl AG, 5. Eisenwerk Annahütte og 6. Alfred Zeller mod Den Høje Myndighed for Det europæiske Kul- og Stålfællesskab

Sag 13/57

Processprog: Tysk

Angående:

Annullationssøgsmål mod artiklerne 3, stk. 1, litra b, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11, stk. 1, litra f og g, 16, stk. 1 og 17 i Den Høje Myndigheds beslutning nr. 2/57 af 26. januar 1957 (ABl. nr. 4 af 28. 1. 1957; findes ikke på dansk), såvel som alle yderligere bestemmelser i denne beslutning, i det omfang de vedrører tillægsafgift på merforbrug af skrot.

Domskonklusion:

Annullationssøgsmålet imod bestemmelserne i artikel 3 (1 b), 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11, stk. 1, litra f og g, 16, stk. 1 og 17 i Den Høje Myndigheds beslutning nr. 2/57 af 26. januar 1957 kan antages til realitetsbehandling, men savner fornødent grundlag og forkastes følgelig.

Det føres til retsbogen, at sagsøger nr. 4, Ruhrstahl AG, Hattingen, har hævet sagen for sit vedkommende.

Generaladvokatens forslag til afgørelse:

at det føres til retsbogen, at sagsøger 4 Ruhrstahl AG, Hattingen, har hævet sagen for sit vedkommende;

at sagen afvises, hvad angår sagsøgerne 2,3,5 og 6;

at påstandene fra sagsøger 1 ikke kan antages til følge.

Sammendrag

1. *Retspleje — annullationssøgsmål — generel beslutning — sagsøgende organisation af virksomheder — ret til at anlægge sag ved Domstolen*
   (Traktaten, artiklerne 33, stk. 2, 48 og 80)

2. *Retspleje — annullationssøgsmål — generel beslutning — sagsøgende organisation af virksomheder — magtfordrejning — antagelse til realitetsbehandling*
   (Traktaten, artikel 33, stk. 2)

3. *Retspleje — annullationssøgsmål — generel beslutning — sagsøgende virksomhed — magtfordrejning — antagelse til realitetsbehandling*
   (Traktaten, artikel 33, stk. 2)

4. *Retspleje — annullationssøgsmål — fælles stævning*

5. *Retspleje — annullationssøgsmål — generel beslutning — sammenfatning af individuelle beslutninger — antagelse til realitetsbehandling*
   (Traktaten, artikel 33, stk. 2)

6. *Retspleje — annullationssøgsmål — generel beslutning — sagsøgende virksomhed eller organisation af virksomheder — overtrædelse af traktaten som søgsmålsgrund — antagelse til realitetsbehandling*

7. *Finansielle ordninger — indirekte virkemidler*
   (Traktaten, artiklerne 53 og 57)

8. *Fællesskabets grundlæggende målsætning*

   a) *Den Høje Myndigheds forpligtelser — anvendelse af artiklerne 2 til 5*
   (Traktaten, artiklerne 2, 3, 4 og 53)

   b) *Tilvejebringelse af overensstemmelse mellem de forskellige mål i artikel 3*
   (Traktaten, artiklerne 2, 3, 4 og 53)

9. *Finansielle ordninger — fordelingssystem — direkte indgreb i produktionen*
   (Traktaten, artiklerne 53 b, 59 og bilag II)

10. *Styring af investeringerne — finansielle ordninger — indirekte indgreb overfor investeringerne*
    (Traktaten, artiklerne 53 b og 54)

11. *Finansiel byrde pålagt virksomhederne — finansielle ordninger — ikke-restriktiv karakter*
    (Traktaten, artiklerne 53 b og 65, stk. 2 b)

1. En organisation af virksomheder har ret til at anlægge sag ved Domstolen imod en generel beslutning, når denne kan medføre skade for visse, måske endog indbyrdes afvigende, interesser, som sagsøgeren varetager.

2. Et søgsmål, indgivet af en organisation af virksomheder, kan antages til realitetsbehandling, når organisationen udtrykkeligt påberåber sig et eller flere tilfælde af magtfordrejning over for dens medlemmer, når den på relevant måde angiver de grunde, hvoraf det eller de påberåbte tilfælde af magtfordrejning efter dens mening udspringer, og når de fremførte anbringender tilsigter at få fastslået, at Den Høje Myndighed ved sin vedtagelse af de anfægtede beslutninger har anvendt de beføjelser, som traktaten har tillagt den, til andre formål end de, med henblik på hvilke beføjelserne blev tillagt den.

3. En sag anlagt af en virksomhed imod en generel beslutning kan antages til realitetsbehandling, når virksomheden påberåber sig at være offer for de anfægtede beslutninger, og når den udtrykkeligt påberåber sig et eller flere tilfælde af magtfordrejning i forhold til den, idet den på relevant måde angiver de årsager, hvoraf det eller disse tilfælde af magtfordrejning efter dens mening udspringer, og når de fremførte anbringender tilsigter at få fastslået, at Den Høje Myndighed ved vedtagelsen af de anfægtede beslutninger har anvendt de beføjelser, som traktaten har tillagt den, til andre formål end de, med henblik på hvilke beføjelserne blev tillagt den.

4. Sager kan anlægges ved en fælles stævning, når alle sagsøgerne anfægter den trufne beslutning på de samme punkter og med de samme søgsmålsgrunde.

5. En generel beslutning opstiller et normsæt, fastlægger på abstrakt måde forudsætningerne for anvendelsen deraf og angiver retsfølgerne heraf. Denne generelle beslutning er ingen sammenfatning af individuelle beslutninger vedtaget i forhold til sagsøgerne, selv om den skulle have individuelle virkninger for disse.

6. Ifølge traktatens artikel 33, stk. 2 kan de i artikel 48 nævnte virksomheder eller organisationer kun anfægte generelle beslutninger, hvis de finder, at disse indebærer magtfordrejning i forhold til dem. Søgsmålsgrunden overtrædelse af traktaten kan således ikke antages til realitetsbehandling.

7. De i artikel 53 omhandlede finansielle ordninger er ordninger, som er baseret på overførsel af ressourcer, især i form af udligning eller kompensation. De er »indirekte« interventionsmåder, således som det forstås i traktatens artikel 57, og står herved i modsætning til de direkte virkemåder, såsom en fastsættelse af et kvotasystem for produktionen (artikel 58) eller fordeling af ressourcerne (artikel 59).

8.a) Den i artikel 53 udtrykkelige omtale af artikel 3 fritager ikke Den Høje Myndighed fra at overholde traktatens øvrige artikler, navnlig artiklerne 2, 4 og 5. Artiklerne 2 til 5 skal altid overholdes, fordi de fastsætter Fællesskabets grundlæggende målsætning. Disse bestemmelser har samme tvingende karakter og skal iagttages samtidig for at sikre en korrekt anvendelse.

b) Bestemmelserne i artiklerne 2 til 5, der er tilstrækkelige i sig selv, er umiddelbart anvendelige, når de ikke er gentaget i nogen bestemmelse i traktaten. Hvis de er gentaget eller reguleret i andre bestemmelser i denne, skal disse, som vedrører én og samme bestemmelse, betragtes i deres helhed og anvendes samtidig. I praksis må man, da målene i artikel 3 udgør almindelige principper, mod vis gennemførelse og indbyrdes overensstemmelse man i videst muligt omfang skal stræbe, dog tilvejebringe en vis overensstemmelse mellem disse forskellige mål, idet det er åbenbart umuligt at gennemføre dem alle samtidig og hver især fuldt ud.

9. De i traktatens artikel 59 og bilag II fastsætte fremgangsmåder, som udelukkende består i en fastsættelse af anvendelsesprioriteringen og fordelingen af ressourcer, er direkte og udelukkende kvan-

titative, og har derfor intet at gøre med indirekte indgreb i produktionen ved en prisforanstaltning uden mængdemæssig indkøbsbegrænsing, idet et sådant indgreb sker ved en finansiel ordning i medfør af artikel 53 b.

10. Bestemmelserne i traktatens artikel 54 er på ingen måde en hindring for anvendelsen af foranstaltninger, som er i overensstemmelse med de forenede bestemmelser i traktatens artikler 3, 5, 53 b, 57 og 59, og som kan øve indflydelse på styringen af de investeringer, virksomhederne har planlagt. Navnlig har de i artikel 53 b omhandlede finansielle ordninger, som Den Høje Myndighed har ret til at anvende som indirekte virkemiddel på produktionen, ifølge deres natur virkninger, som kan influere på producenternes dispositioner, f. eks. deres investeringsprogrammer.

11. Når de økonomiske vilkår berettiger indførsel af fordelingsbestemmelser vedrørende den finansielle byrde, som påhviler virksomhederne, bør disse bestemmelser ikke være mere restriktive, end den finansielle ordnings formål kræver det.